

torateloahim.org

נספח 8ה: המעשרות והביכורים — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום

דף זה הוא חלק מסדרה החוקרת את חוקי אלהים שניתן היה לקיימם רק כאשר המקדש עמד בירושלים.

- נספח 8א: חוקי אלהים המחייבים את המקדש
- נספח 8ב: הקורבנות — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום
- נספח 8ג: מועדי המקרא — מדוע אין אפשרות לקיים אף אחד מהם כיום
- נספח 8ד: חוקי הטהרה — מדוע אין אפשרות לקיימם ללא המקדש
- נספח 8ה: המעשרות והביכורים — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום (דף זה).
- נספח 8ו: טקס הקומיון — הסעודה האחרונה של ישוע הייתה פסח
- נספח 8ז: חוקי הנזיר והנדרים — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום
- נספח 8ח: ציות חלקי וסמלי הקשור למקדש
- נספח 8ט: הצלב והמקדש

המעשרות והביכורים היו חלקים קדושים מתנובת ישראל — מן הארץ (דברים 14:22) ומן הבקר והצאן (ויקרא 27:32) — שאלהים ציווה להביאם אל מקדשו, לפני מזבחו, ולידי כוהניו הלוויים. מצוות אלו מעולם לא בוטלו. ישוע מעולם לא ביטל אותן. אך אלהים הסיר את המקדש, את המזבח ואת הכהונה, וכך נעשתה הציות בלתי אפשרית כיום. כמו בכל חוק התלוי במקדש, תחליפים סמליים אינם ציות אלא המצאות אנושיות.

מה התורה ציוותה

התורה הגדירה את המעשר בדייקנות מוחלטת. ישראל נדרשה להפריש עשירית מכל התבואה — דגן, תירוש, יצהר ובהמות — ולהביא אותה אל המקום אשר בחר אלהים (דברים 14:22-23). המעשר לא חולק מקומית. הוא לא ניתן למורים לפי בחירת האדם. הוא לא הומר לתרומה כספית אלא במקרה המצומצם שבו המרחק חייב המרה זמנית, וגם אז היה על הכסף להוציאו בתוך המקדש לפני אלהים (דברים 14:24-26).

המעשר היה שייך ללויים משום שלא הייתה להם נחלת־קרקע (במדבר 18:21). אולם גם הלויים נדרשו להביא "מעשר מן המעשר" אל הכוהנים אצל המזבח (במדבר 18:26-28). כל המערכת הייתה תלויה במקדש פעיל.

הביכורים היו מובָּגִּים עוד יותר. העובד נשא את ראשית הקציר ישירות אל הכוהן, הניח אותה לפני המזבח, ואמר הצהרה בפה שנצטווה מאת אלהים (דברים 26:1-10). מעשה זה דרש מקדש, כהונה ומזבח.

כיצד ישראל קיימה

ישראל קיימה את החוקים הללו בדרך היחידה שבה ציות הייתה אפשרית: על ידי הבאת המעשר והביכורים בפועל אל המקדש (מלאכי 3:10). שום ישראלי לא המציא גרסה סמלית או "רוחנית". שום אחוז לא הוסט מעולם אל מנהיגים דתיים מקומיים. לא נוספה פרשנות חדשה. עבודת־הקודש הייתה ציית, והציות היה בדיוק מה שאלהים ציווה.

גם מעשר השנה השלישית נשען על הלויים, משום שהם — ולא יחידים פרטיים — היו האחראים לפני אלהים לקבל ולחלק אותו (דברים 14:27-29). בכל שלב, המעשר והביכורים התקיימו בתוך המערכת שאלהים הקים: מקדש, מזבח, לויים, כוהנים וטהרה טקסית.

מדוע הציות בלתי אפשרית כיום

כיום המקדש איננו. המזבח איננו. הכהונה הלוויית אינה משרתת. מערכת הטהרה אינה יכולה לפעול בלי המקדש. בלי המבנים שנתן אלהים, איש אינו יכול לקיים את המעשר או את הביכורים.

אלהים עצמו חזה שישראל תשב "ימים רבים... בלי זבח וכלי מצבה, ובלי אפוד ותרפים" (הושע 3:4). כאשר הסיר את המקדש, הסיר את היכולת לקיים כל חוק התלוי בו.

- שום כומר נוצרי, שליח, "רב" משיחי או כל עובד־שירות דתי אחר אינו יכול לקבל מעשר מקראי.
- שום קהילה אינה יכולה לאסוף ביכורים.
- שום נתינה סמלית אינה מקיימת חוקים אלה.

התורה מגדירה מהו ציות, ושום דבר אחר אינו ציות.

נדיבות מעודדת — אך היא איננה מעשר

הסרת המקדש לא הסירה את קריאת אלהים לרחמים. גם האב וגם ישוע מעודדים נדיבות, במיוחד כלפי עניים, מדוכאים ונזקקים (דברים 15:7-11; מתי 4:1-6; לוקס 12:33). נתינה ברצון היא טובה. סיוע כספי לכנסייה או לכל שירות אינו אסור. תמיכה במעשה צדיק היא מעשה נעלה.

אבל נדיבות איננה מעשר.

המעשר דרש:

- אחוז קבוע
- פריטים מוגדרים (תנובת שדה ובהמות)
- מקום מוגדר (המשכן/המקדש)
- מקבל מוגדר (לויים וכוהנים)
- מצב של טהרה טקסית

אף אחד מאלה אינו קיים כיום.

נדיבות, לעומת זאת:

- אינה מחייבת אחוז שנצטווה מאת אלהים
- אין לה קשר לחוקי המקדש
- היא רצונית, לא מצווה ב"חוקה"
- היא ביטוי של רחמים, לא תחליף למעשרות או לביכורים

ללמד שמאמין "חייב לתת עשרה אחוזים" כיום הוא להוסיף על הכתוב. תורת אלהים אינה מסמיכה שום מנהיג — קדום או מודרני — להמציא מערכת חדשה של נתינה חובה במקום המעשר. ישוע לא לימד זאת. הנביאים לא לימדו זאת. השליחים לא לימדו זאת.

מעשר מומצא הוא אי־ציות, לא ציות

יש המנסים להפוך נתינה כספית ל"מעשר מודרני", וטוענים שהמטרה נשארת גם אם מערכת המקדש איננה. אך זה בדיוק סוג הציות הסמלי שאלהים דוחה. התורה אינה מאפשרת לפרש את המעשר מחדש, להעבירו מקום, או לשנות את מקבלו. רועה/כומר אינו לוי. כנסייה או קהילה משיחית אינה המקדש. תרומה איננה ביכורים. כסף הניתן בצלחת־איסוף אינו הופך לציות.

כמו בקורבנות, בקרבנות המועדים ובטקסי הטהרה — אנו מכבדים את מה שהתורה ציוותה בכך שאנו מסרבים להחליף אותו בהמצאות אנושיות.

אנו מצייתים למה שניתן לציית, ומכבדים את מה שאי־אפשר

המעשרות והביכורים נשארים מצוות עולם, אך קיומם בלתי אפשרי עד שאלהים עצמו ישיב את המקדש, את המזבח, את הכהונה ואת מערכת הטהרה. עד אותו יום, אנו הולכים ביראת יהוה בכך שאנו נותנים בנדיבות כאשר אנו יכולים — לא כמעשר, לא כביכורים, לא כציות לאחוז כלשהו, אלא כביטויי רחמים וצדקה.

להמציא תחליף הוא לשכתב את התורה. לסרב להמציא תחליפים הוא לכבד את אלהים שדיבר אותה.